

Premi BBVA Sant Joan

Aida Sunyol Sánchez

Mercromina

AIDA SUNYOL SÁNCHEZ

Mercromina

Edicions 62

Barcelona

Aquesta obra ha guanyat el Premi BBVA Sant Joan 2025
de literatura catalana, convocat per la Fundació
Antigues Caixes Catalanes.

El jurat del Premi ha estat compost per:
Najat El Hachmi, Valèria Gaillard, Alba Gómez Gabriel,
Carme Riera i Francesc Serés,
i com a secretari, sense vot, Joan Carles Sunyer.

*La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.
La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i
de les nostres llibreries.*

*En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.
A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè
puguin continuar desenvolupant la seva funció.*

*Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per
telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.*

*Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts
amb la finalitat d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.*

© Aida Sunyol Sánchez, 2025

Primera edició: setembre del 2025

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.
Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Grup62

DIPÒSIT LEGAL: B. 13.983-2025
ISBN: 978-84-297-8295-0

Vuit del vespre a prop de Venice Beach. «La llum a Los Angeles és definitivament diferent de la de Barcelona», em dic a mi mateix, mentre sento com l'asfalt mig esquerdat se'm clava contra el crani. «No és només qüestió d'orientació i de latitud, sinó també de la humitat a l'atmosfera» —un motorista m'esquiva pels pèls i m'etziba un sonor *fuck off* que em fa deixar anar una riallada. En aquest punt de la ciutat gairebé no hi ha trànsit, és ideal per a un suïcida covard com jo. Estirat de panxa enlaire al bell mig del carrer, contemplo com el cel vira lentament d'un blau intens a un delicat rosa violaci. El meu monòleg interior gaudeix teoritzant sobre la influència dels colors del capvespre en el California Pop Art dels anys setanta, mentre que una altra part de mi calcula com augmenta, a mesura que passa el temps, la probabilitat que m'esclafi un cotxe en qualsevol moment.

Al cap d'uns quinze minuts, decideixo que la performance ha sigut suficient i m'alço. Recullo l'exemplar de *Mercromina* que poc abans he llançat per la finestra i entro a casa, just a temps d'observar com un Chevrolet Impala de color gris marengo passa pel punt on dos minuts abans hi havia el meu cap. Fa un parell d'anys que visc al

veïnat, ho tinc calculadíssim. La Bubbles em rep amb el seu somriure bavós habitual, remenant la cua. Pel que sembla, s'ha quedat impertèrrita davant del meu crit d'auxili desesperat. Ens asseiem al sofà, ella amb el cap recolzat a la meua falda, i em mira amb aquells ulls que em fan recuperar la fe en l'existència en general.

—Qui és la gosseta més bona del món? Qui és el meu saquet de pèl preciós? Tu, exacte, tu!

Em respon esbufegant i es gira perquè li acariciï la panxeta peluda. Els manxacs de la Bubbles em tranquil·litzen una mica, prou per obrir el llibre i fixar obsessivament la vista en la foto d'en Silvio Castelfranco que hi ha a la solapa. No sé si l'autor de *Mercromina* és més guapo que jo, però està clar que té planta. A la foto, du la mateixa samarreta blanca amb què l'he vist en totes les entrevistes, que li queda com un guant gràcies a les espatlles amples i el tors musculat. Cabells negres rinxolats, faccions equilibrades i, com a bon italià que és, ulleres de sol per rematar el conjunt. Sospiro i recupero el mòbil d'entre els coixins del sofà. La pàgina web que m'ha fet perdre els papers i precipitar-me cap a la via pública segueix oberta al navegador. S'hi veu una foto del mateix Castelfranco, mudat i sense ulleres de sol, acompanyat d'un home ros i corpulent que he reconegut a l'instant. S'abracen, somrients, amb els ulls plens d'il·lusió. I un titular: «L'escriptor Silvio Castelfranco es casa aquest dissabte amb l'empresari català Alfredo José De Saavedra Millan-Salcedo». L'Alfie. *El meu* Alfie.

Sento com s'obre la porta al pis de baix i m'alço amb un bot del sofà. L'Ethan ja és a casa i no vull que s'adoni de res del que ha passat. Torno a guardar *el llibre* a la prestatgeria, tanco la finestra i m'acosto als fogons de la cuina americana com si m'acabés de posar a fer el sopar.

—*Hey babe, how was your day?* —el saludo, amb el meu millor somriure de circumstàncies.

—*Not bad... but I'm, like, exhausted* —em respon d'esma, aturant-se a acaronar el cap de la Bubbles, que ja s'ha acostat a fer-li festes—. *I'm gonna hit the shower real quick.*

—*Yeah sure, take your time, dinner is not ready yet.*

Fa setmanes que la nostra relació fa aigües per totes bandes. Cap dels dos té ganes de parlar-ne, i cap dels dos vol renunciar a la casa ni a la Bubbles en cas de separació, així que sobrevivim en una freda indiferència que cada dia es fa més densa. És un molt mal moment per descobrir que el meu escriptor preferit es disposa a segellar el seu compromís amb l'amor de la meua vida. Sento una punxada al cor en pensar en l'Alfie en aquests termes, però encara no estic preparat per deixar de fer-ho. Durant quinze anys, vaig desitjar amb totes les meves forces que el que era el meu millor amic, amant habitual i, més tard, company de pis, correspongués als meus sentiments cap a ell. Sentiments que, d'altra banda, no li vaig arribar a comunicar mai. Sabia que ell no estava enamorat de mi, evidentment que ho sabia. Però quinze anys de sexe furtiu i confidències m'havien fet alimentar l'esperança que algun dia m'estimaria tal com jo l'estimava a ell.

El dia que ens vam fer el primer petó, el Madrid havia guanyat el clàssic. Era l'època daurada de CR7 —objecte de tantes escenes pujades de to dins el meu cap, que recreava als matins a la dutxa— i del Barça de Guardiola, a qui detestàvem amb totes les nostres forces. Els del *puto calvo* ens tenien amargats, aquella temporada, i encaràvem el clàssic amb poques esperances. El vam veure a casa meua, a la saleta de baix, allunyats de les mirades intrusives dels meus pares i ma germana. Jo duia la samarreta del

meu estimat Ronaldo, l'Alfie un polo amb l'escut del Madrid brodat al pit. Ma mare ens havia deixat agafar una ampolla de refresc de taronja, i el vam barrejar amb la ginebra que l'Alfie havia robat de la reserva secreta d'un dels seus germans. En aquella l'època, no teníem ni idea de les proporcions adequades d'un combinat, així que barrejar tres dits de refresc amb mig got de licor ens va semblar una idea absolutament raonable. La primera part va ser força avorrida, cap gol i poques ocasions clares. Xarrupàvem vodka amb taronja, rient per sota el nas, i ens entreteníem clavant-nos cops de puny a l'estómac l'un a l'altre. Als setze anys, l'Alfie ja tenia una panxa prominent, així que em feia molta gràcia veure com se sacsejava després de clavar-hi una plantofada. Per fer-me riure encara més, s'engrapava els sacsons i els feia ballar amunt i avall com si fossin de gelatina. La majoria de companys de l'institut el torturaven per ser gras, a base del tipus de burles cruels que neixen de certes ments adolescents. Ell feia veure que no l'afectava, però moltes vegades l'havia enxampat mossegant-se el llavi inferior per contenir les llàgrimes a classe d'educació física. Amb mi era diferent. Jo sempre l'havia defensat, i sabia que amb mi es podia deixar anar.

L'àrbitre va xiular la mitja part. Guardiola i Mourinho es van disposar a reorganitzar les tàctiques, mentre nosaltres atacàvem la segona bossa de patates ja visiblement beguts.

—Mira, Fer, mira el *cabolo* pelat del Guardiola.

—Serà desgraciat, el *calvo marica*...

Els comentaris homofòbics constants formaven part de la meua estratègia de l'època per intentar que ningú s'adonés que era gai, juntament amb la noia imaginària de Va-

carisses amb qui suposadament m'enrotllava els caps de setmana. L'Alfie feia veure que no se n'adonava i me'ls deixava passar, però mai els repetia. Vam jugar una estona a encistellar patates fregides a la boca de l'altre, fins que una va anar a parar al coixí amb funda de caixmir de ma mare i ho vam deixar estar. Mig endormiscat i borratxo, vaig enfonsar el cap a la panxa de l'Alfie. Ho feia de vegades. M'agradava imaginar-me que m'atrevia a baixar més avall, que arribava a sentir el seu entrecuix contra els meus llavis. Em vaig col·locar tàcticament replegat sobre mi mateix per dissimular l'erecció i vaig provar de calmar-me una mica. Notava la respiració profunda del meu amic, que em va començar a acaronar suaument els cabells. Ens vam estar una estona en silenci, immòbils a excepció dels dits de l'Alfie resseguint-me les temples amb delicadesa. Era evident que passava alguna cosa, però no volia parar, i tampoc volia arriscar-me a moure'm i espatllar-ho tot. A poc a poc, vaig col·locar una mà sobre la seva cuixa, en un gest inequívoc d'intimitat. Curiosament, no em va rebutjar. Vaig alçar lleugerament el cap per mirar-me'l. Amb els ulls tancats, somreia i es delectava amb les carícies mútues.

El xiulet de l'àrbitre va indicar l'inici de la segona part, però no vam reaccionar. En comptes d'això, l'Alfie va obrir els ulls i em va mirar. No sé com vaig aconseguir el valor per fer-li aquell primer petó. Devia ser la confiança que em va donar l'alcohol, o el desig que havia llegit als seus ulls. El cas és que abans que ens en poguéssim adonar ens estàvem fent petons amb fal·lera, gairebé amb impaciència, mig arrencant-nos la roba de calents que anàvem. No podia pensar en res que no fos ell, el seu alè càlid i excitant, el seu cos rabassut vinclant-se sota el meu, l'erecció que se'm clavava contra la cama.

Era el primer cop que m'enrotllava amb una persona de carn i ossos, però m'havia documentat àmpliament a internet durant els darrers quatre anys i tenia la situació perfectament assajada dins el cap. Sabia el que volia fer, el que volia que em fessin i —molt aproximadament— com es feia. Vam follar per primera vegada allà, al sofà mateix, preguntant perquè la meua família interpretés els crits com a expressions d'alegria per la victòria del Madrid. Tot plegat va ser ràpid i molt intens. En acabar, satisfets, ens vam abraçar durant molta estona, respirant compassadament. Fins que un bram eixordador ens va retornar a la realitat.

—*El bicho*, Fer, *el bicho*! —va exclamar l'Alfie, captant el que acabava de passar. Al minut 91, CR7 havia marcat el gol del desempat que ens donava la victòria.

—*Suuuuuuuuuuu!*

Eufòrics i encara despullats, ens vam abraçar, saltant d'alegria, alternant petons amb crits d'*Hala Madrid, hala Madrid*. Des d'aquell dia, vam començar a tenir sexe cada cop que ens vèiem, és a dir, cada tarda entre setmana i la majoria de dissabtes. No vam arribar a parlar del que havia passat aquell primer dia fins a uns anys després. Jo no li vaig tornar a dir *marica* al Guardiola. Ni a ningú altre.

* * *

—Bubbles, tu quants anys de presó creus que em caurien per tallar-li la polla a rodanxes al Silvio Castelfranco?

La gossa fa un saltiró, com volent dir que aprova el que acabo de dir, i això és tot el que em cal. Em recreo en la imatge mentre faig a làmines una pastanaga per a l'arròs amb verdures d'aquest vespre. M'he pres el tema del Castelfranco com una traïció personal. Fa una setmana que

entro cada dues hores al seu perfil d'Instagram a mirar les fotos del casament. Cada cop em sento com si m'haguessin clavat una punyalada a la boca de l'estómac, i cada cop em repeteixo que serà l'última vegada que miro les fotos. Però mai ho és. És rematadament guapo, el molt desgraciat. I a l'Alfie se'l veu radiant al seu costat, brindant amb xampany, subjectant junts l'espasa de tallar el pastís de noces, fent-se un petó al jardí de la masia idíl·lica on han celebrat la cerimònia.

En la discussió definitiva amb l'Alfie, la que va culminar en la ruptura de la nostra particular amistat i el meu trasllat als Estats Units, tampoc li vaig arribar a confessar que l'estimava. Feia sis mesos que ell sortia amb la Jana —imagino que, actualment, la seva ex— i jo estava a punt d'embogir. Recordo la tensió de l'últim partit de pàdel al Polo. La violència amb què vaig rebentar la raqueta contra terra i li vaig cridar «A tu què collons et passa, imbècil!» des de l'altra banda de la pista. La seva mirada plena d'odi quan va marxar a mig partit. Vaig córrer al lavabo a vomitar i m'hi vaig tancar durant quaranta-cinc minuts, incapaç de contenir els violents sanglots que em pujaven des del pit. Durant els sis dies següents, no vaig sortir de casa. Pràcticament no tenia contacte amb ningú. Només parlava amb el farmacèutic, que em dispensava diazepam per mantenir-me tan anestesià com fos possible, i amb els repartidors de menjar a domicili. Vaig donar vacances a la noia de fer feines, així que casa meva aviat es va convertir en un abocador de roba bruta, cartrons de pizza tacats d'oli i restes de menjar xinès.

Va ser en un d'aquests escassos viatges a la farmàcia que vaig veure el llibre. El tenien en un expositor destacat a l'aparador de la llibreria Papirs, amb altres novetats

editorials. La foto de la coberta em va cridar l'atenció per algun motiu, així que em vaig aturar a llegir-ne la sinopsi. La història que relata *Mercromina* està basada en les vivències reals de l'adolescència d'en Silvio Castelfranco, que va estudiar en un selecte institut catòlic amb la resta de fills de la Roma més conservadora. Explica el seu despertar sexual de la mà d'en Lorenzo, un company de classe amb qui comença una relació d'amagat, i les estratègies que adoptaven per sobreviure, ells i el seu petit grup d'amics, en un ambient tan hostil per a uns nois gais de disset anys. Salvant les distàncies, no era tan diferent de les meves pròpies experiències al Sant Miquel amb l'Alfie. Em vaig bolcar en la lectura del llibre i, en un cert sentit, em va salvar. La superació de la ruptura amb en Lorenzo al final de la història em va donar forces per encarar el final abrupte de la meva no-relació amb l'Alfie. Vaig veure clar que havia de canviar de país, igual que havia fet anys enrere Castelfranco, traslladant-se a Barcelona en començar la universitat. Em dedico al *trading* per al fons del meu oncle, així que ho vaig tenir fàcil. Només em calia ficar l'ordinador a la motxilla i pujar a l'avió. Los Angeles em va semblar un lloc tan bo com un altre per allunyar-me del passat.

* * *

Pel que vaig llegir en una entrevista en un diari cultural força famós, al Castelfranco no li havia sortit bé del tot, la jugada de fugir d'Itàlia. Els seus pares havien acabat descobrint el seu «estil de vida» i n'havia sortit desheretat, és a dir, relegat a formar part de la classe obrera. En acabar Filologia Hispànica, va sobreviure uns anys fent de cam-

brer i com a redactor a temps parcial de l'agència que s'encarregava de les campanyes publicitàries de TMB. Uns anys més tard, va aconseguir una feina més estable al departament de màrqueting d'una multinacional, va deixar el bar i va poder començar a dedicar temps a l'obsessió que el rondava des de feia temps: escriure *Mercromina*. El títol, explica ell, ve del producte farmacèutic —ja descatalogat— que feien servir a l'institut per curar-se les ferides, i que es va convertir en un símbol de supervivència entre els seus amics. A banda de l'assetjament homòfob que va patir d'adolescent, en Silvio estava obsessionat a retratar l'ambient asfixiant de la Roma ultracatólica de l'alta burgesia, plagada d'institucions educatives religioses que actuen com els principals mecanismes de reproducció d'una ideologia profundament retrògrada i violenta. Tancat en un minúscul pis de trenta metres quadrats del Carmel, va dedicar nits i caps de setmana al seu projecte literari. Va trigar cinc anys, però la perseverança i un cop de sort van fer que, finalment, una editorial mitjanament coneguda de la ciutat s'interessés per *Mercromina*. El tema tenia suc: sexe, religió, drama adolescent. Suficient per cridar l'atenció dels mitjans especialitzats durant unes quantes setmanes. No es va fer ric, ni de bon tros, però va rebre bones crítiques, li van fer una entrevista a la televisió local i va aconseguir feina com a guionista en una productora del 22@.

Allà va conèixer l'Alfie. El va clissar a l'instant, des del primer cop que el va veure prenent-se un *Aperol Spritz* a la terrassa del Hoxton de Glòries. *ESADE boy*, el vestit jaqueta blau marí de rigor, la camisa blanca descordada fins al tercer botó en mode *afterwork*. El va observar una estona. Va veure com reia desacomplexada-

ment, com es pentinava el tupè enrere amb la mà, el seu gest burleta en alguns moments de la conversa. No sabia dir ben bé per què, però en Silvio va decidir esperar fins que l'Alfie es va aixecar per anar al lavabo i el va abordar a la sortida.

—Et ve de gust prendre una copa amb mi?

Tres anys més tard, un Alfie radiant va explicar l'anècdota als assistents al banquet de noces.

—Sort que el vaig reconèixer del llibre perquè, si no, m'hauria pensat que em volia drogar i vendre'm per peces... Li vaig dir que sí, que prendria una copa amb ell, i la resta ja la sabeu, no?

—Exacte, el vaig drogar i el vaig vendre per peces. Aquest d'aquí és un clon.

Tothom va esclatar a riure. L'Alfie adora el seu sentit de l'humor un pèl macabre i en Silvio ho sap. El cert és que es va gastar una quarta part del que tenia al compte corrent convidant-lo a gintònics aquell vespre, però, a mesura que xerraven i es coneixien, tenia cada cop més clar que allò valdria la pena. En Silvio explica que el seu marit es va haver d'esforçar per contenir l'atac de riure i eixugar-se els ulls amb el tovalló de fil. Tot i que no hi hagués cap familiar de cap dels dos al casament, la sala era plena de persones que estimen. Fins i tot hi havia la Jana amb la seva actual parella; d'ençà de la ruptura, tots tres són bons amics. M'imagino que la meva absència, però, es devia fer patent. Almenys ho vull creure. Vull pensar que l'Alfie va tenir present, en més d'un moment, el buit que va deixar qui, durant tants anys, va ser el seu millor amic.

* * *

La situació amb l'Ethan ja és de guerra freda, i a l'Instagram del Castelfranco no hi paren d'aparèixer fotos de la lluna de mel a Creta, així que necessito una distracció. Com que és probable que d'aquí poc hagi de fer les maletes, opto per reorganitzar la meva biblioteca i empaquetar alguns dels llibres i àlbums de fotos que hi tinc entatxonats. Tècnicament, és la *nostra* biblioteca, però l'únic llibre de l'Ethan és un manual de cuina per a bojos del fitness amb fotografies de plats tan estimulants com ara pollastre a la planxa amb bròquil i quinoa.

Decidit a començar per la part més complicada, engrapo, a l'atzar, un dels sis volums que condensen la meua vida en fotografies seleccionades. La imatge de l'Eugènia a la portada m'arrenca un somriure. És curiós que una de les èpoques més felices de la meua vida fos l'única en la qual vaig tenir una nòvia —una nòvia amb molts matisos, però això és el que era, en tot cas—. L'Eugènia és una força de la natura. És difícil condensar la seva personalitat expansiva i magnètica en pocs adjectius, però bàsicament és una d'aquelles persones que cauen bé a tothom de seguida, es fan amb tothom i són el centre d'atenció sense buscar-ho. Ens vam conèixer a ESADE, ella feia tercer de Dret i ADE, l'Alfie i jo segon d'ADE i Economia. Coincidíem a classe de Macroeconomia II i ens vam fer amics ràpidament. Jugava a futbol i a tennis, igual que jo, i era una habitual al Sutton i als *Nasty Mondays* de l'Apolo. Algun cop n'havia sortit tan motivada que impulsivament havia comprat un vol i se n'havia anat a Mallorca a esmorzar amb les amigues. Un huracà en el cos d'una noia esprimatxada i no especialment atractiva, però amb tot el carisma del planeta.

Va ser precisament al Sutton on va començar la nostra

història. Jo compartia pis amb l'Alfie des de feia un any i mig, al mateix carrer Tuset, i l'Eugènia havia agafat el costum de venir a fer la prèvia a casa abans d'assaltar algun dels bars de la zona. En aquella època, l'Alfie ja sabia perfectament que a mi les dones no em deien absolutament res, tot i que no ho hagués verbalitzat. Per això observava encuriós l'espècie de flirteig maldestre amb l'Eugènia, basat a empentar-nos l'un a l'altre constantment i fer bromes pujades de to.

Engolíem copes de ginebra amb tònica com si fossin gots d'aigua, tots dos accelerats, tots dos portats per la pulsio d'anestesià la ment al preu que fos. Vodka amb Red Bull i a les dues entràvem al Sutton, preparats per cremar la nit. L'Eugènia giravoltava per la sala, saludant a tothom, ballant amb tothom, com una baldufa col·locada fins a les celles, i nosaltres provàvem de seguir-li el ritme. Cap a les cinc, l'Alfie va lligar amb una noia baixeta i molt morena, amb qui semblava voler fusionar-se a jutjar per les contorsions que feien tots dos en enrotllar-se contra una columna. L'Eugènia em va posar la mà a l'espatlla i em va mirar, lúcida per un moment. Durant aquell breu instant, li vaig llegir als ulls la comprensió i l'abisme de desesperança. Hi veia reflectit el meu dolor. De seguida, però, es va tornar a posar la màscara i se'm va llançar, fent-me un petó als llavis. Li vaig seguir el joc.

Vam dormir junts, sense anar més enllà dels petons i les carícies. Ella necessitava un noi per presentar a la seva rígida família de l'Opus Dei. Jo, una noia per fer-m'hi fotos i ensenyar-les als meus suspicacs companys de l'equip de futbol. Ella volia fer la seva amb tants homes com li vingués de gust, jo volia el mateix. La relació perfecta. L'endemà vam esmorzar pastes del Boldú amb l'Alfie i la

noia baixeta, a qui no vam tornar a veure, i l'Eugènia es va instal·lar definitivament a les nostres vides. Anàvem al Polo, dinàvem a l'àtic dels seus pares a la Bonanova, fèiem gintònics a Sitges o a Llafranc, de vegades sols, de vegades amb l'Alfie. I omplíem Facebook de postals idíl·liques de parelleta enamorada que feien sospirar totes les seves cosines.

* * *

Mai us feu una palla pensant en la persona de qui esteu enamorats, sobretot si no us correspon. Ho dic per experiència. Acabar la palla plorant patèticament mentre el semen se t'escola entre els dits és una escena deplorable. Si per alguna cosa existeix el porno, és per poder buidar la ment i tenir un orgasme en pau sense que dos-cents pensaments sobre per què ell no t'estima t'envaeixin la ment. Tot i això, de tant en tant, hi caic. Mirar els àlbums de fotos m'ha estovat el cor, però no la polla, i repassar-me-la mirant fotos de l'Alfie universitari és una temptació massa forta. Envio la Bubbles a l'habitació del costat —sempre m'ha fet posar nerviós que els animals em mirin— i em concedeixo una palla ràpida, culpable però gustosa.

En la foto en qüestió es veu l'Alfie al sofà, en calçotets, tapant-se una rialla amb la mà i mostrant a càmera una erecció més que prominent. L'hi va fer l'Eugènia, aquesta. Unes setmanes després que comencéssim a sortir, va quedar confirmat que ens enteníem encara millor del que ens pensàvem d'entrada. L'Eugènia va copsar a la primera la naturalesa de la meva relació amb l'Alfie. També va tenir claríssim des del principi que ell era bisexual. Entre ells dos, es va començar a generar un clima de ten-

sió sexual no resolta, que es palpava en les mirades lascives furtives que es llançaven mútuament i en els cops que es creuaven al passadís i «sense voler» es refregaven l'un amb l'altre en passar. Ella em deixava clar, amb la seva actitud, que no era competència, sinó un joc al qual jo estava més que convidat, la qual cosa em tenia cada dia més encès.

Un dimecres, fent gintònics després de Macroeconomia, la situació va precipitar-se.

—Què fem avui? Apolo? Razz? Vodka i karaoke aquí a caseta? —ens va preguntar l'Alfie després d'acabar-nos la primera ronda. No em vaig poder contenir més.

—I si et folles la meva nòvia mentre jo miro, què?

Em van mirar tots dos amb els ulls esbatanats, ell en xoc, ella amb un punt de curiositat i d'orgull. Abans que l'Alfie pogués reaccionar, ella va dir «Gran idea» i se li va asseure a la falda mentre es treia la brusa d'una revolada. Aviat tots tres érem un garbuix de cossos excitats proporcionant-se plaer mútuament. Jo a estones mirava, d'altres li prenia el relleu a l'Eugènia. Ella gaudia de veure'ns junts, i se li notava. L'Alfie, desbordat, alternava les atencions tan bé com podia. Entre l'Eugènia i jo no hi havia pràcticament contacte, com a màxim una carícia o un petó suau als llavis, però va funcionar prou bé.

Vam repetir la dinàmica centenars de vegades al llarg dels dos anys següents. De vegades érem tots tres, de vegades l'Alfie i jo sols, de vegades ells dos es veien per la seva banda. També va ser l'època en la qual em vaig descarregar Grindr, i van començar a aparèixer altres homes per casa. Cap era com l'Alfie. Però jo havia trobat en la particular relació triangular que manteníem un punt d'equilibri vital precari, que em va mantenir relati-

vament serè durant els anys de la universitat. Això ja era tantíssim.

* * *

Ja està decidit. Em quedo la Bubbles, ell la casa. Se la pot confitar, és de lloguer, però encara que fos nostra no canviaria la meva estimada gosseta per res del món. M'he traslladat temporalment a un hotel *pet friendly*, no gaire lluny de Santa Monica. No serà per gaire temps. No l'hi he dit a l'Ethan, però la meva intenció és tornar a Barcelona. Ja n'hi ha prou d'exili forçós i de californians amb músculs de cartró i cervell de paper mullat.

Durant aquests anys als Estats Units, he après moltes coses. Mai tinguis una cita amb un *techbro* ni amb un entrenador personal. Hi ha ocasions en les quals és millor fingir que ets vegà. I, sobretot, busca't una bona psicòloga que parli el teu idioma. La meva es diu Montse i és de Valls. No venim precisament dels mateixos ambients, però va estudiar la carrera a Barcelona i m'entén prou perquè em pugui desfogar amb ella. Va venir a parar a Califòrnia fa anys amb la seva ex, i justament fa dos mesos em va dir que ella també se'n torna a Catalunya. No ho vull reconèixer, però em fa molt feliç no haver de perdre-la. Rep les visites a la petita casa de dues plantes on viu, una mica més allunyada de l'oceà que la meva. Com de costum, arribo vint minuts abans a la cita per tenir temps de menjar-me un dels deliciosos tacos de llobarro arrebossat del restaurant del costat. És el meu petit ritual. Me'l cruspeixo, pensant si a Barcelona trobaré algun lloc on els facin així de bons, demano un cafè per emportar per a la Montse i enfilo cap a la que potser serà la meva

última sessió de teràpia en territori americà. La Montse em mira amb condescendència per sobre les ulleres, prenent notes sobre l'episodi del llançament de *Mercromina* per la finestra i l'intent autolesiu al mig del carrer.

—Primer de tot: tens el meu telèfon, en un moment així m'has de trucar. Seriosament, Fer. Sé que no tenies intenció real de fer-te mal, però saps de sobres que és perillós. Truca'm. Sisplau.

Faig que sí amb el cap, compungit. M'ho ha dit desenes de vegades.

—A veure, analitzant el que va passar. Mirem d'entendre què va motivar aquesta reacció. Pots recordar algun altre moment del teu passat on et sentissis així?

I tant que puc, puc perfectament. La consulta decorada amb tons pastel es desdibuixa al meu voltant, mentre sento l'ultimàtum de l'Eugènia ressonar dins el cervell:

—Me n'haig d'anar, Fer, ho sento. Ho sento molt.

La ruptura definitiva va ser un dimarts, després de tennis. L'Eugènia es llicenciava aquell estiu, i Barcelona se li feia petita. Amb el suport d'una de les seves tietes de mentalitat més oberta, havia aconseguit que la deixessin estudiar un màster a Londres, una de les seves ciutats preferides. I, especialment, un lloc on viure com ella volgués, lluny de l'asfixiant control de la família, sense trobar-se un dels seus trenta-sis cosins arrufant el nas rere cada cantonada. Feia un parell de mesos que me'n parlava, però jo anava posposant la confrontació amb la realitat: l'Eugènia marxaria, i el nostre convenient pacte es trencaria definitivament. A l'Alfie tampoc li feia gràcia perdre-la. Suposo que tots dos intuïem que, sense ella, l'equilibri al qual havíem arribat en la nostra relació es posaria en perill.

El dia que va marxar, la vaig acompanyar a l'aeroport.

Veient les llàgrimes que em lliscaven galtes avall, la nostra relació semblava més creïble que mai. Ens vam abraçar durant cinc minuts ben bons davant del control de seguretat. Quan ens vam separar, em va mirar fixament als ulls i va deixar anar la frase que havia estat evitant durant els últims dos anys:

—Li hauries de dir a l'Alfie que l'estimes.

Aquesta. Aquesta era la mateixa sensació de vertigen, de buit sobtat a l'estómac, que havia sentit tants anys després en veure la notícia del casament de l'Alfie amb en Castelfranco. Volia cridar, volia rebentar tots els estúpids taulells de facturació de la terminal, volia llançar-me sota les rodes d'un avió. En lloc d'això, vaig pujar en un taxi i li vaig indicar al conductor que em portés, rabent, a la Coucou Joëlle del carrer Santaló, la joieria de confiança de la meva mare. M'hi van rebre dues dependents, la Mercè i la Núria, la primera una dona que passava dels cinquanta amb els cabells impecablement llisos i tenyits de ros, la segona una noia d'uns vint-i-cinc, alta, morena i guapíssima. Tot i el meu evident estat d'exaltació, em van atendre amb tota l'amabilitat del món.

—Busques alguna cosa? —em va preguntar la Mercè, amb un somriure.

—Un anell de compromís.

«Si vols que l'hi digui, l'hi dic, Eugènia», vaig pensar, empassant-me saliva. Deu anys de sentiments reprimits brollaven descontroladament dins meu, emboirant-me el cervell. La Núria, sol·lícita, va afanyar-se a treure un expositor amb peces d'or rematades per diamants de diferents mides.

—Aquests d'aquí li encantaran, vesteixen molt, però tenen un toc original, així més juvenil. Perquè, quina edat

té, ella, si em permets la pregunta? —La vaig mirar fixament, garratibat.

—De fet, és per a un noi.

La Mercè i la Núria van intercanviar una mirada furtiva, però de seguida em van dedicar un somriure afable.

—Cap problema, llavors t'ensenyo els d'or blanc o els de plata, que tenen un aire més masculí. Tenim alguns models que segur que t'encaixen.

Espectadores sense saber-ho de la meva primera sortida de l'armari, les dues dones em van anar aconsellant sobre el tipus d'anell indicat per al meu suposat futur promès. I jo, contenint les llàgrimes, m'ho vaig voler creure per un moment. Em vaig imaginar l'Alfie esperant-me a l'altar, amb el vestit jaqueta de la graduació que tant l'afavoria. Ens vaig imaginar dient-nos *sí, vull*, mirant-nos als ulls en una promesa d'amor etern, besant-nos sota una pluja d'arròs i flors seques. Vaig decidir-me per un dels anells d'or blanc, decorat amb una subtil sanefa i amb un diamant encastat al centre. Me'l van donar en un estoig negre molt elegant, que vaig guardar a la butxaca de la jaqueta amb una il·lusió delirant.

Quan vaig arribar a casa, l'Alfie mirava el telenotícies esportiu assegut al sofà.

—Què tal, com ha anat el comiat?

No li vaig respondre. Vaig córrer a tancar-me a l'habitació i vaig esclatar a plorar amb un plor profund, desconsolat. Al cap d'una estona, l'Alfie hi va entrar i es va estirar al meu costat, abraçant-me. Recordo adormir-me entre els seus braços, sanglotant desesperadament, sense ser capaç d'articular-ne el perquè.

L'endemà, ens vam llevar encara abraçats i ens vam fer

un petó llarg i intens. Vaig tancar els ulls, mentre m'acaronava els cabells, concentrant-me en la seva olor, en la calidesa del tacte de la seva pell. Va ser una de les vegades que vam follar amb més tendresa. Després, va baixar a buscar croissants de xocolata per a tots dos i ens vam passar el matí jugant al FIFA. Em va deixar jugar amb el Madrid. No em va preguntar per la plorera ni per l'Eugènia, però durant la setmana següent va venir a dormir al meu llit cada vespre.

La Montse em pregunta què va passar amb l'anell, i deixo anar una rialla. L'anell. Ara mateix, és en un hotel *pet friendly* de Santa Monica amb la resta de les meves coses, dins la mateixa capsa on, anys enrere, el va col·locar la Núria amb pulcritud. L'Alfie no va arribar a saber mai que existia.

* * *

Mossego la cama rabassuda d'un dònut en forma d'home-net somrient, ben escarxofat a la terrassa d'una original pastisseria de Francesc Macià. En surt una espessa crema de xocolata i avellanes, que em taca part de la barba. Alterno el simulacre de canibalisme amb glops d'un cafè amb llet mediocre, però que fa el seu fet, mentre, al meu voltant, els carrers es van omplint de gent. Mai m'havia emocionat gaire Sant Jordi, però després de passar tants anys fora de Barcelona, em ve de gust amarar-me de l'ambient de festa. Tan bon punt acabo d'esmorzar, enfilo Diagonal avall, en direcció al tombant de rambla Catalunya. A l'alçada de l'antic Corte Inglés, ja hi trobo les primeres paraules amb les novetats editorials. Entre elles, *Vasos comuni-*

cants, el segon llibre del marit de l'Alfie. Pel que he llegit a internet, va d'un seminarista que té la teoria que existeix un túnel secret que connecta el Seminari Conciliar de Barcelona amb l'Arena, la històrica sala del *Gaixample*, situada just al davant. Obsessionat amb aquesta idea, acaba establint una relació amb un cambrer de la sala i s'endinsa —de manera real i metafòrica— en la recerca d'aquests vasos comunicants.

Camino de pressa, sense aturar-me a les paradetes de roses decorades amb la senyera. Vull començar a fer cua abans de les dotze i a la rambla Catalunya segur que ja hi ha una bona gentada, tenint en compte que aquest any Sant Jordi ha caigut en un preciós diumenge assolellat. A tres quarts de dotze, soc a l'altura del carrer Mallorca, on una pila de persones fan cua perquè una coneguda filòsofa algeriana els signi el seu últim assaig. Esquivo passavolants distrets i parelletes enamorades fins a arribar, finalment, al carrer Diputació. La parada en qüestió es troba molt a prop de l'escenari on transcorre *Vasos comunicants*, així que és el lloc perfecte per a la sessió de firmes d'en Castelfranco. No li han donat l'horari de màxima aflluència, que està reservat per a la Hana Zjakic, però quan hi arribo m'hi trobo ben bé una cinquantena de persones congregades. M'acosto a comprar un exemplar del llibre i em poso, pacientment, a la cua. Encara no sé identificar les raons exactes que m'han portat fins aquí, però el cas és que des que em vaig assabentar que en Silvio Castelfranco signaria exemplars per Sant Jordi que he sabut que acabaria venint. Potser és que necessito conèixer en persona l'home que ha acabat ocupant el que encara considero «el meu lloc», observar-ne de prop els gestos, sentir-li la veu. Potser és la vana esperança de trobar-m'hi

l'Alfie. Potser li acabaré clavant un cop de puny a la cara, qui sap.

No li he dit a la Montse que vindria. Ja s'ho trobarà a la següent sessió de teràpia, que ara fem al seu nou consultori de Badalona. En un gest reflex, palpo la butxaca interior de l'americana per comprovar que encara hi duc la capseta amb l'anell d'or blanc. L'anell que durant tant de temps vaig amagar al calaix de la meva tauleta de nit, esperant eternament una declaració d'amor que mai es va arribar a produir. De tant en tant el treia, el contemplava una estona, em repetia que encara no era el moment i el tornava a desar al seu lloc. Així van passar mesos des de la partença de l'Eugènia a Londres. Ens vam llicenciar, jo vaig començar a treballar per al meu oncle i l'Alfie va entrar a PwC, gràcies als contactes del seu pare. Allà hi va conèixer la Jana, una noia de Sabadell molt intel·ligent amb qui va començar a sortir poc després. No vam deixar de ficar-nos al llit de seguida, però cada cop estàvem més distanciats i el sexe es va tornar més fred i més infreqüent. Finalment, un dia em va anunciar el que em temia des de feia temps: deixava el pis, se n'anava a viure amb la Jana. La resta l'he recreat mentalment mil vegades: el partit de pàdel inacabat al Polo, els crits, el cisma.

Gairebé és el meu torn, ja veig en Castelfranco pocs metres davant meu, signant i acceptant amb elegància els elogis dels lectors. Du la samarreta blanca llisa de sempre, texans negres i, com a novetat, una aliança de plata a l'anular de la mà dreta. Sento una forta punxada a la boca de l'estómac. La noia de davant meu s'acomiaa d'en Castelfranco entre afalacs i em trobo, finalment, davant seu. Es dirigeix a mi, somrient.

—Bon dia! Com et dius?

—Fernando. Fernando Belloch.

Veig com, en pocs segons, el seu somriure muta en una expressió d'estupefacció. Ha reconegut el nom.

—Em va agradar molt *Mercromina*. Em pots dedicar aquest, sisplau?

Encara sense paraules, gargoteja el seu nom a la portada del llibre i me'l retorna ràpidament.

—Dona-li records de part meva, d'acord?

Em fa que sí amb el cap. Al pobre, l'he deixat fora de joc. M'afanyo a esmunyir-me entre la multitud, aferrant el llibre entre les mans. Per primera vegada des de fa molt, prenc consciència de la pila de temps que ha passat des de la meva simbòlica ruptura amb l'Alfie. Ell té una nova vida amb el seu marit escriptor, i jo un futur per estrenar a la meva redescoberta ciutat natal. Exorcitzar el meu passat és un bon començament. Caminant per la vorera de muntanya del carrer Diputació, el sol primaveral de Barcelona m'escalfa el cos i l'ànima. Em sento ple d'energia, potser aprofito per anar a la platja amb la Bubbles aquesta tarda. Serà un bon moment per començar a llegir *Vasos comunicants*.